„Danskeren,"
ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA,
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

St. Olaf norsk-lutherske College, Northfield, Minn., lægger Planer for Opførelse af nyt Gymnastikhus til et Kostende af 75,000. Bygningsarbejdet skal begyndes, naar Bygningsfondet naar $50,000. Det hidtil subskriberede beløber sig til $24,000, af hvilken Sum College-Studenterne har tegnet sig for $7,200.

United States Immigrationskontor har taget Bibelen som den Bog, der skal benyttes ved den Læseprøve, som enhver Indvandrer til Landet herefter maa underkaste sig. Bibelen er bleven valgt, fordi den er den eneste universale Bog tilgængelig i alle Sprog og Dialekter. Det er at haabe, at Guds Ords Sæd ogsaa ad denne Vej maa falde i mangen god Hjerteager og spire og bære Frugt til et evigt Liv.

Tabithahospitalet i Chicago har ifølg. „Reform" faaet et nyt Navn, og der er opført to nye Tilbygninger til $100,000. Styrelsen holdt forleden Aarsmøde, hvor en Række vigtige Sager var oppe til Behandling. Det blev enstemmig besluttet at forandre Hospitalets Navn til „The Norwegian-American Hospital." Dette Navn fandt man at være mere hensigtsvarende og betegnende, eftersom Hospitalet allerede for flere Aar tilbage gav Afkald paa sin oprindelige kirkelige Karakter og har hele Tiden siden været drevet uafhængig af Kirken.

Missouri-Synodens engelske Distrikt har udgivet en Parochial-Rapport, fra hvilken „Am. Luth. Surv." meddeler følgende: Distriktet omfatter 78 Pastorer, 91 Menigheder, 20 Missioner, 40,975 Sjæle, 24,126 konfirmerede Medlemmer, 4,061 noterede Medlemmer, 93 Søndagsskoler, 15,495 Søndagsskoleelever, 5 Menighedsskoleskoler, 6 Skolelærere, 282 Skolebørn, 1,493 døbte og 968 konfirmerede. I velgørende Øjemed er der givet $23,195.92.

I „Lutheran Youth"s Missions-Afdeling forekommer følgende: „Af alle de lutherske Kirkesamfund viser de norske Lutheranere den største Interesse for Hedningemission. De fire større norsk-lutherske Synoder har Missionærer, som arbejder i Kina, paa Madagaskars Indland, i Natal, Sydafrika, og blandt Nordamerikas Indianere. Det udstrakte Arbejde udføres af eet Hundrede og ni og fyretyve Missionnærer, og det koster Modersamfundene over $240,000 om Aaret.

Til Drøftelse under „Den danske Kirke"s Aarsmøde foreslaars b. a.: „Det betinges, at Kandidater fra Grand View College, inden de tilstedes Ordination, tager et Post Graduate Course ved The Theological Seminary of the Evangelical Lutheran Church at Chicago, Ill.," — „Et Fond for Skolen i Des Moines." Dertil føjer Formanden: „Denne Sag blev forhandlet af Aarsmødet i Fjor og derefter overgivet til Styrelsen at arbejde videre med. Som saadan er den [illegible] at blive behandlet i [illegible] at der er Mulighed [illegible] og Begyndel-

I „The Lutheran Standard" af 5. Maj forekommer en interessant Artikel om: „Hvad har Reformationen gjort for Kvinden?" af Mrs. E. O. Long. Vi meddeler følgende to Udtalelser: „Historien viser, at Kvinden før Reformationen var tvungen til at underkaste sig den nedrigste Skam, Ydmygelse, Lidelse og Kval fra slette Mænds Hænder, men dette er, Gud ske Lov, ikke længere Tilfældet." „I de sidste fire Hundredaar er Kvinder stedse gaaet fremad, maaske paa en rolig Maade, men ikke desmindre resolut, determineret og vedholdende, indtil deres Magt og Indflydelse i Dag føles som af en stor Hær alle Vegne."

Fra den lutherske Fælleskomite i Filadelfia har vi modtaget følgende: I den Hensigt, at Kirken maa blive i Stand til at tjene vore unge Mænd, som nu findes i Hæren og Flaaden, og det store Antal, som snart vil være i Øvelseslejrene, har den lutherske Fælleskomite udnævnt en Special Komite til at imødekomme forekommende Behov. Dens Medlemmer er: Drs. E. F. Keever, John Weidley, George Bowers, T. F. Domblajer og Rev. Howard E. Snyder. Der gøres Udkast til dette Arbejdes systematiske Udførelse. Dette omfatter Maader og Midler, hvorved Regeringen kan hjælpes til at sikre sig Kapellaner for Hær og Flaade, Valg af passende Litteratur og praktiske Vink til Præster, Menigheder og Foreninger. Medens Komiteen udarbejder sine Planer, forlader de unge Mænd deres Hjem. Af den Grund henstiller vi følgende for Tiden: En Afskedsgudstjeneste med dem, der forlader Hjemmet; at der gives dem et Lomme-Testamente; at der medgives dem et Anbefalingsbrev fra deres Past. til Kapellanen; at der skrives hyppigt til dem fra Hjemmet og af deres personlige Venner; at der medgives dem Forsyning af Læsestof. Præster og Menigheder i Nærheden af Lejrene bør vise særlig Interesse for de indkaldte unge Mænd.

Jens Nielsen Jersild.

(1855—1917.)

(P. S. Vig.)

Det havde jeg ikke tænkt, at jeg, der havde glædet mig saa meget til at mødes og samtale med min gamle, kære Ven, Pastor Jersild, nu ved Aarsmødet i Nenah, at jeg omtrent en Maaned før Mødet skulde faa Budskab om hans pludselige Bortgang fra denne Verden, fra hans store Familie, hans endnu større Vennekreds og travle Arbejde, uden at have naaet ret langt op i Aarene. Visselig, det var en Overraskelse for os alle, at vi saa snart skulde miste ham. — Da jeg af dette Blads Redaktør blev opfordret til at skrive nogle Mindeblade om min bortkaldte Ven, turde jeg ikke undslaa mig, skønt jeg har en stærk Følelse af, at jeg maaske er den, der daarligst kan gøre det, som det skulde gøres, — fordi jeg kendte ham bedre end maaske de fleste udenfor hans allernærmeste Kreds. — 1917 synes at være det Aar, da mange danske Præster i Amerika dør. Fra Danmark fik vi for ikke længe siden Budskab om Pastor Th. Helvegs Død. Han var i sin Tid min Medlærer ved Præsteskolen i West Denmark, Wis. For ikke længe siden kom der fra California Bud om Pastor J. M. Gregersens Død. Han var en af mine Studenter fra W. D. Nu for nylig hørte vi fra Detroit om Pastor A. P. V. Bekkers Død. Han var en af mine Kammerater fra Skolen i Askov, — et af de mange Børn, der blev forældreløse under Kolera-Epidemien i København i Begyndelsen af Halvtredserne i forrige Aarhundrede. For mig kommer der ved hvert af disse Dødsfald et Stykke Fortidshistorie op i min Erindring. Men det længste og bedste Stykke er i Forbindelse med Pastor Jersild. Det kan kun blive nogle Omrids deraf, jeg her kan nedtegne. —

Jens Nielsen Jersild, der har Navn efter sin Fødeby, Jersild, Aulum Sogn, Hammerum Herred, inde paa den skarpe jydske Hede, er født d. 21. Marts 1855, og var ældste Søn af Gaardejer og Dannebrogsmand Niels Chr. Jensen og dennes første Hustru, der døde, da Jens var kun to Aar gammel, saa han kom tidlig til at erfare, at Livet er ingen Legestue. Han fik snart Stedmoder, og en stor til. Tidt gaar det saaledes, at den, der faar Stedmoder, faar ogsaa Stedfader, siger et gammelt Ord, og Jersild mente, at han tidt havde haft Følelsen af dets Sandhed. Jens var svagelig som Barn og, mente han selv, meget sent udviklet. Hans Fader, der siden Treaarskrigen gik paa et Træben, var en ualmindelig dygtig Arbejder, virksom og fremadstræbende Mand, der tidlig satte Drengen til Arbejde, og gjorde Jens det ikke, som han skulde og naar han skulde, saa vankede der paa Rygstykkerne; det var den Medicin, man kurerede Drenge med i de Dage.

Jens levede en stræng Barndom, men han erfarede siden Sandheden af det Ord, der staar i Skriften: „Det er en Mand godt, at han bærer Aag i sin Ungdom." Hans Forældre var alvorlige kristne Mennesker, og Læreren ved Skolen i Aulum var ligeledes en troende Mand, hvis Ord om aandelige Ting gjorde et dybt Indtryk paa den stille, indadvendte Dreng, og gav denne Attraa efter at blive en Ordets Forkynder, — en Tanke, der altid fulgte ham. Men hvorledes skulde det kunne lade sig gøre, at han kunde blive Præst?

Fra gammel Tid har unge Karle fra det magre Hammerum Herred haft Previlegium til at sælge Uldvarer overalt i Danmark. Og Uldstrikkeri var Befolkningens særlige Industri paa den Egn, særlig i de lange Vinteraftener. Den var anset for en daarlig Karl, der ikke kunde strikke sine Strømper. — Ogsaa Jersild havde lært at „binde Hoser", og som helt ung var han en Tid Hosestrømmer, en Forretning, der for mange har været Forskolen til at blive Grosserer i Kongens København. Det blev det ikke for Jersild, men for Fortaaelsen af hans senere Virksomhed er det ikke uden Betydning at minde om ogsaa denne Del af hans Forberedelse. Hosestrømmeriet blev for ham, der var kommen fra et strængt gudfrygtigt Hjem, en Fristelsens Skole. Der var mange, som havde Lyst til og prøvede stærkt paa, at faa ham med ned i den Søle af Liderlighed, der ikke sjælden danner Hosestrømmeriets Natside. Her kom hans strenge Opdragelse ham til Gode.

Jersild gjorde sit Valg, og det stod han ved: Han vilde holde fast ved sin Gudsfrygt og vige fra det onde. Og han lærte at afsky al den Letfærdighed, der kun altfor ofte smykker sig med smukke, men falske Navne. Han var nok ellers langtfra heldig med sin Forretning, — han skulde en anden Vej. — Han tog saa et Kursus for Vinterlærere paa Statens Højskole og blev Lærer ved en Bifkole; siden bestyrede han en Gaard paa sin Hjemegn. Men stadig stod det for ham, at han skulde blive en Ordets Forkynder, uden at han var i Stand til at se, hvorledes det kunde lade sig gøre. — Da skete det, at Pastor J. A. Hejberg, der fra 1873 til 1879 havde været Præst for Trinitatis Menighed i Chicago, rejste tilbage til Danmark og blev Sognepræst til Aulum og Hodsager i Hammerum Herred, altsaa i Jersilds Fødesogn. I Hejberg, der snart blev Formand for Udvalget for Dansk-amerikansk Mission og tillige Provst i Hammerum Herred, fandt Jersild en Mand, han kunde tale med, og som kunde vise ham en Vej til at live Ordets Forkynder. Ved Hejbergs Paavirkning meldte Jersild sig til Udvalget for dansk Mission i Amerika og kom til Askov Højskole, hvor Udvalgets Præsteemner dengang fik deres Uddannelse. — Her saa og mødte jeg ham første Gang i Forsommeren 1882, da jeg kom tilbage fra Amerika og blev antaget af Udvalget som Præsteemne og Student ved dets Kursus i Askov. — Da jeg saa den lange, tynde, findige Vestjyde, med runde Kinder — det havde han dengang — og Briller, den høje rene Pande, og tynde Haarlag og det vemodsfulde Træk om Munden, — at vi i sin Tid skulde komme til at sejle saa mangen høj Sø sammen, havde jeg dengang ikke den fjerneste Anelse om. At vore Navne i sin Tid skulde staa Side om Side paa den Kirkes Proskriptionsliste — som Fredsforstyrrere —, som vi nu søgte at uddanne os til Præster i, — kunde jeg saa meget mindre ane, som vi vistnok var omtrent saa forskellige, som to Mennesker kan være og det næsten i enhver Henseende. — Dog jeg forgriber det, som først hører en senere Tid til. Vort Samvær i Askov blev ikke langt, idet jeg [illegible] andre Steder hen. Dog maa jeg lige nævne, at vi i Sommerferien 1882 var sammen med hinanden hos den bekendte Højskoleforstander Ernst Trier i Vallekilde, der talte med os om det gamle Testamente, som han, der var født Jøde, var særlig vel kendt med. Det var en Tur, som vist ingen af os glemte. I Efteraaret 1883 kom vi begge til Køvenhavn og var med i det Kursus for amerikanske Præster, som Udvalget foranstaltede med nuværende Biskop G. Koch i Ribe, samt Adjunkt Axel Sørensen som Lærere. Jersild og jeg kom til at bo sammen i et lejet Herberg ude paa Vesterbro, paa 2den Sal til Gaden, saa fint var det. Vi sov sammen i samme Stue, spiste ved samme Bord, der ikke just altid var fuldt af de fineste Retter, og studerede sammen, saa det værkede i Hovedet. Men — jeg havde nær sagt: fremfor alt — vi diskuterede med hinanden, saa vi ikke blot blev røde i Hovedet begge to, men Bordet, vi sad ved, rystede af de kraftige Næveslag og lærde Indlæg, hvormed vi gav vore Meninger Eftertryk. — Jeg kan derfor med Sandhed sige, at har vi fjeldet staaet sammen, saa har vi slaaet os sammen først. Jeg var den Gang ivrig Grundtvigianer, og det blev jeg ved at være, til jeg blev bange for det ad rent praktisk Vej, og jeg mente selv, at jeg hævdede mit Standpunkt, baade med Varme og Klarhed, saa det var kun Egensindighed fra hans Side, naar han ikke vilde gaa ind paa det. Men han gik ikke ind paa det. Bibelen er Guds Ord med Aand, Liv og Lys til os, saa længe Verden staar, derfra var han ikke til at rokke.

Jeg er glad ved, at han stod fast, og jeg er glad ved, at jeg fandt det samme Standpunkt, skønt vore Disputter ikke førte mig ind paa det.

Det var en for os frugtbar Tid, vi levede sammen i København og sammen med vore Medstuderende, nu afdøde Past. N. Clemmen Jensen og Pastor Chr. Falck. Vi lærte blot lærte hverandre at kende, men vi fandt hverandre i et Venskab, der varede Livet ud.

For Jersild fik Opholdet i København særlig Betydning derved, at han her fandt den Kvinde, der gennem mange Aar var hans trofaste Hustru, hans mange Børns Moder og nu hans sørgende Enke.

(Mere.)

Indtryk fra [illegible]

Atter var Dana College Choral Union ude paa en Rejse, den 13. og 14. Maj. Denne Gang gik Turen mod Vest, til Fremont, Nebr. Vi havde en dejlig Tur, og særlig fyldtes dette Past. Jensen og Menighederne i og ved Fremont, der viste os den største Venlighed og Gæstfrihed. Det er da ogsaa derfor, jeg lager Pennen for paa Choral Unions Vegne at udsende vor hjertelige Tak til Past. Jensen og hans Menigheder for den Opmærksomhed, der viistes os.

Prof. Lang var ogsaa med os denne Gang som Foredragsholder.

Nu er Skoletiden snart forbi for dette Aars Vedkommende, og derfor vil Choral Union tage en Ferie, men jeg haaber, at vi maa samles igen til Efteraaret og atter tage fat med vor Sang. Der er saa særlig een som vi skylder vor Tak, og det er Miss Nielsen, som har været vor Leder og gjort sit Bedste for at faa et Sangkor begyndt ved Dana College. Maatte det da ogsaa lykkes!

Paa Choral Unions Vegne.

Eddie Erlander.

The World at War.

Under denne Titel er den kendte danske Forfatter og Kritiker Georg Brandes' Bog om Verdenskrigen udkommen paa Engelsk hos The Macmillan Co., New York. Oversættelsen, der er besørget af Cathrine D. Groth, og som naturligt har frembudt betydelige Vanskeligheder, er gennemgaaende ypperlig. Kun paa enkelte Punkter kan der findes noget at klage over.

I sit Forord udtaler Oversætteren: „Uden Frygt og med brændende Nidkærhed for Sandhed og Ret afslører Brandes Krigens forskellige Fremtoninger uden en eneste Gang at røbe Partiskhed."

For øvrigt refereres der til Dr. Brandes som „vor Tids eneste virkelige store neutrale Forfatter."

Bogen er paa 272 Sider. Indbundet i Skirting med Guldtryk. Pris $1.50 netto.

Bestillinger modtages i D. L. P. H. —S—

Om Syndernes Forladelse i Nadveren

Det har glædet mig at læse „Den hellige Nadvere og dens Betydning for Guds Børn" af Pastor C. H. Jensen. Bogen er indholdsrig, tankerig, skrevet i et let fatteligt Sprog og ægte lutherst. Det er saa velgørende at se de latinske Ord, og Meningen fremgaar af den enkelte Sætning eller Sætningsforbindelserne, saa den kan læses med Lethed baade af Lægfolk og Børn: Konfirmanter. Ogsaa Blædel knytter Syndernes Forladelse til Nadveren, idet han siger: „Som Syndsforladelsens, Helliggørelsens, det evige Livs og Opstandelsens Nademiddel i den kristne Menighed kan Nadveren gentages, fordi Menneskene idelig trænger til den Naade, Kraft og Velsignelse, der skænkes dem i den fulde Forening med deres Forløser, Forsoner og Helliggører." Og i Luthers reformatoriske Skrifter Side 676 hedder det: „Naar jeg uddeler Sakramentet, saa tildeler jeg det særlig til den, der modtager det, skænker ham Kristi Legeme og Blod, saa at han faar den Syndsforladelse, der er bleven erhvervet ved hans Død og Prædiket i Menigheden. Det er noget mere end den almindelige Prædiken: det er en grundig theologisk og dog folkelig Afhandling om Nadveren og i Samklang med de hellige Fædre i den første Kristenhed og i fuld Overensstemmelse med vor lutherske Kirkes Bekendelsesskrifter, selv om en og anden i den lutherske Kirke nu og da fremkommer med en forkeltig Opfattelse. Kirkefaderen Ambrosius siger: „Fordi vi idelig ere syge, trænge vi idelig til at tage Lægemiddel ind," og et af Lægemidlerne er Nadveren, Syndsforladelsens Sakrament, Naademiddel.

I Nordens — efter min Mening betydeligste Prædikensamling siger Biskop Bench i „Vidnesbyrd om Kristne" Side 280 saaledes: „Derfor ved ogsaa den troende, at han i Nadveren faar mere end han selv kan udsige. Thi vistnok kan han nævne mange gode Gaver; han kan nævne Syndernes Forladelse, nye Kræfter til Kampen for sin Helliggørelse, Troens Forsegling, men naar han har nævnet det altsammen, maa han dog føje til: „Ja, men jeg faar endnu mere; jeg faar Kristus selv med al hans Kærlighed, men den Kærligheds Rigdom kan jeg ikke udsige." Jeg ved kun, at han giver mig selv, og at jeg ikke kunde nøjes med mindre." I mine Kredse fulgtes omkring ved 30 Eksemplarer, og jeg vil ogsaa sende den hjem til Danmark, saa Moderkirken kan glæde sig over, at dens Datter sender hende et lille Guldkorn. Bogen er allerede paa Vej til Danmark. Maa Herren velsigne den! Den holder frem „Alterbordets klare Guld, som var sunket under Muld" paa Luthers Tid.

P. Nielsen.

Breve fra Japa

Nr. 89.

Per Crucem ad Lucem

hed et gammelt latinsk Ord: Gennem Korset til Lyset, eller gennem Smerter til Salighed kunde man ogsaa nok oversætte det. Jeg blev saa levende mindet om det i Dag, at jeg maa fortælle eder det.

For tre Aar siden blev en ung Mand her paa Kyushu Gakuin (Mellemskolen oprørt af Sydstatens Lutheranere) under Paavirkning af en af dem, der nu studerer Theologi ledt til at blive Kristen.

Han skrev hjem om sine Forældres Tilladelse til at blive døbt, men der kom noget andet end en Tilladelse; Faderen var Læge og vilde ikke have noget med Overtro at gøre, allermindst da en vesterlandsk Overtro, Videnskaben var den eneste Religion, man behøvede; skulde der mere til, saa kunde man jo læse Konfucius'es moralske Forskrifter.

Sønnen skrev igen og denne Gang brugte han Konfucius'es moralske Forskrifter med sin egen Udlægning paa en saa rammende Maade, at Faderen i alt Fald blev lidt mildere stemt. Endelig gav han sit Minde til, at Sønnen blev døbt.

Der gik godt et Aar, saa skrev Sønnen atter om et stort Spørgsmaal: han troede selv paa Kristus og var bleven lykkelig derved, nu vilde han gerne have Lov til, naar han var færdig med Mellemskolen, at komme ind paa Præsteskolen for at uddanne sig til at lede andre hen til samme Lykkes Kilde.

Atter var der haarde Ord med et bestemt Afslag.

Den unge Mand blev færdig paa Mellemskolen, Faderen stod fremdeles hardt imod, han maatte saa søge sig en anden Stilling. Med en meget god Eksamen var det let, han fik Plads paa Statsakademiets naturalhistoriske Samling, og blev meget afholdt der, men han tænkte fremdeles paa Præsteskolen. Imidlertid var Faderen bleven blind, og han lod til at finde, at Videnskab ikke helt nd slaar til som Religion, naar man er i Nød. Han begyndte med at lytte noget til Sønnen: denne var imidlertid bleven syg. En let Forkølelse førte til Lungebetændelse og Kræfterne vilde ikke komme tilbage. Faderen gav ham nu Tilladelse til at studere til Præst, men det var for sent, Lungetuberkulosen gjorde det af med ham, og Skærtorsdag blev hans Kiste sat der, hvor han et Par Aar tidligere ved Daaben blev indlemmet i Guds Rige.

I Dag kom den blinde Læge for at sige Tak. Efter Gudstjenesten stod han frem og fortalte det meste af, hvad jeg har fortalt ovenfor. „Jeg har tabt mine Øjne, og jeg har tabt den Søn, der skulde have været min Hjælp og min Stav i Mørket, men det var Herren, der ledede mig; i al min Sorg har jeg lært at se opad. Netop i Lidelsesugen var det at min Dreng gik hjem, det var at føre mig til ham, der led og døde for mig. Vi har Foraar nu med det spirende Kræfter og nye Liv. Jeg mærker, at det er et saadant Foraar, der er Tab af Øjne og [illegible]."

Der var næppe et Øje tørt i Kirken; Husfruen, der ledede ham ved Haanden lod ogsaa mod al Japansk Skik sine Taarer have frit Løb, men der var noget saa underlig betagende ved den blinde Mands Ord, han fik en Følelse af, at han virkelig var kommen til at se Lyset.

For tre Aar siden var de alle i Mørket og Faderen glad ved at være der; nu stod han her og fortalte om hvor glad Sønnen havde været ved at fare herfra for at være hos Herren, og hvorledes han selv saa Lys i Guds Ords Lys og igen efter havde i Sinde at virke for Herrens Sag blandt de blinde.

Ja, Korsets Vej er en Lysets Vej paa mere end een Maade.

Hen mod Lyset.

Under denne Overskrift skrev jeg for længere Tid siden et Brev om en af vore mærkeligste Studenter. Forleden hørte jeg atter et Træk om hvorledes han blev ledet hen mod Lyset, der atter var mig en Opmuntring ved at vise hvorledes vor trofaste Gud kan virke paa underlig Maade, der hvor vi allermindst venter det.

Den unge Soldat havde haft Tæfus, var bleven bedre, havde været paa Rekonvalescenthjemmet ved Havet, hvor han tre Gange fik Leilighed til at opsøge en Præst og faa en Smule Vejledning. Saa kom han tilbage til Hæren. Endnu lidt svag, [illegible] han Trykket i særlig Grad; Officererne skældte og behandlede Soldaterne som umælende Dyr, og han havde ved at læse det nye Testament faaet Idealer, Tanker om Menneskeværdi havde fyldt hans Hjerte; men her syntes han, at han ikke kunde leve længere.

I sin Nøde skrev han til den kristne Præst; denne svarede ham, at i sin egen Magt kunde han jo aldeles ikke holde det ud, men Gud gav dem den Helligaand, der bad ham, og med Helligaanden i Hjertet kunde man udholde, hvad det skulde være. Takefe fik sig en lille Fristund kort efter; han gik da ud paa Marken og læste om og om igen de Ord citeret fra Matth. 7, 7—11. Saa knælede han ned og i sit Hjertes Enfoldighed bad han Gud gide ham denne underlige Gave, der var kaldet Helligaanden, ved hvilken man kunde taale det utaalelige.

Medens han bad, skete der noget uforklarligt, alt det tunge svandt, det mørke blev lyst, Hjertet hoppede i ham, alt syntes herligt om ham. Selv da han kom tilbage til Barakkerne: det samme tunge Arbejde, den samme Skælden, den samme raa Tale hos de menige, men der var noget, der ikke var det samme; han vidste endnu ikke meget om Gud, og intet om Helligaanden udover de Ord i Præstens Brev; men med ham var der sket en gennemgribende Forandring: Herren havde antaget sig ham som Barn og var kommen og havde taget Bolig i hans Hjerte.

Hyrden leder — han leder, indtil han finder, og det paa de allervanskeligste Steder. Naar man staar paa et Gadehjørne eller i et Gadekapel, saa udsaar man Ordet i det Haab at der er et eller andet Hjerte i hvem Ordet kan slaa ned og maaske efter mange, mange Dage spire og bære Frugt. Det er min Forvisning at der er ikke saa faa som derigennem finder Vej til Lyset, om hvem vi alligevel aldrig hører noget: Herren give os at være tro Sædemænd.

Gamle Blade.

Der er lige Plads her til at sige, at jeg endnu mangler 3 gamle Blade. Dsk. Nr. 5, den 19. Jan. 1912, Nr. 44, den 29. Okt. 1913, og De unges Blad Nr. 6, Juni 1913. Dem vilde jeg meget, meget gerne have fat paa.

Med hjertelig Hilsen.

Eders

J. M. L. Winther.

Den hellige Nadvere og dens Betydning for Guds Børn.

Programskomiteen vil gerne lægge et godt Ord ind for dette lille Skrift, som Past. C. H. Jensen har udgivet om den hellige Nadvere.

Da det er Fejtaar i Anledning af, at det er 400 Aar, siden Reformationen tog sin Begyndelse, hilser vi med Glæde ethvert Arbejde, der gøres for at drage de virkelige Kærdier frem for vort Folk, og som et Forsøg i den Retning betragter vi Past. Jensens lille Skrift.

Det bør udbredes i alle vore Menigheder, da vi tror, at vort Folk vil høste Gavn og Opbyggelse af at læse det.

Man kan jo nok sige, at der tales ikke saa lidt om den hellige Nadvere iblandt os, men naar der saa alligevel er saa lidt Klarhed i Sagen, saa er det vist nok begrundet i den Maade, hvorpaa der tales.

Naar man derimod kommer til Spørgsmaalet om, hvad der bydes vort Folk paa det Omraade af skriftligt Arbejde, saa maa vi sige, at der er det sandelig tyndt.

Det er derfor glædeligt at se, at Past. C. H. Jensen har lagt et virkeligt Arbejde paa den lille Bog, og det fortjener Paaskønnelse.

Bogen taler ikke blot om Nadveren, men den giver en Fremstilling af Nadverlæren og dennes historiske Udvikling, og det er noget, vort Folk trænger til, fordi de fleste intet ved derom.

De latinske Betegnelser kunde uden Skade været udeladt, men da de er sat i Parentes, kan de ogsaa uden Skade staa der. Folk faar dem i Tilgift, og som saadan mere for deres Penge.

Forfatteren holder sig til Katekismens Lære om Nadveren, hvad man ikke kan lægge ham til Last, thi for Luther samlede Frelsen sig populært i Udtrykket „Syndernes Forladelse". Hvor Kristi Blod er, der er Syndernes Forladelse, og hvor Syndernes Forladelse er, der er Liv og Salighed. Det vil sikkert være mere frugtbringende at lægge Vægt paa Katekismens Fremstilling end at forplumre Sagen med den ufrugtbare Strid, som for en Del Aar siden førtes derom i Danmark.

Med Hensyn til Nadverens Stilling i Gudstjenesten behandler Forfatteren Spørgsmaalet fra et stærkt liturgisk Synspunkt, som næppe vil blive tiltraadt af Mængden af vort Folk, men da vi er under saa stærk Paavirkning fra reformert Side, vil vort Folk have godt af at læse et Skrift, der hævder en høj Plads for dette Sakrament.

Besynderligt kan det synes, at det, der er givet Guds Menighed til at betegne og fremelske den sande Enhed og det inderligste Samfund, har opvakt mere Strid end maaske nogen anden Del af den kristne Lære, men det maa vel ligge deri, at de, som virkelig erkender, at den hellige Nadvere er en Livsbetingelse for Guds Menighed, de vil ogsaa finde den værd at stride for, naar der trues med at berøve den sit Indhold og kun lade Formen tilage.

Luther viste sig tro i det, som var ham betroet, uden at spørge om Følgerne; maatte den Kirke, der kalder sig med hans Navn, altid besidde den samme Aand.

Vi gentager derfor: Det lille Skrift bør læses i alle vore Menigheder.

Komiteen.